

имъ и изтичваха навънъ, при мжжетъ, сбрани на тумби на тумби. Знамето бѣше закачено на черницата предъ училището и отъ мегдана предъ кжщата на Кабака се виждаха частъ отъ насъбравитъ се предъ него селяни. Най-сетне отъ тамъ се зададе Петърчо. Той бързаше възбуденъ и разкопчанитъ крачоли на избѣлѣлитъ ту потурки се мотаеха единъ въ другъ.

— Какво е, бе Петърчо? — посрещнаха го отдалече.

— Знаме. Червено е . . .

— Какво пише на него?

— Противъ войната. . .

— Свалиха ли го?

— Тц! — цѣкна отрицателно Петъръ и поясни: — Кой ще го свали?

— Па тамъ. . . отъ общината.

— Общината не е буржуазна! — рече гордо единъ селянинъ и плюна важно.

— А-хаа! — сложи показалеца на слѣпото си око единъ младежъ — затова Гената одеве замина на галопъ за града. . .

— Гената ли?

— Гочоколевиятъ зетъ де. . .

— Съ конь ли бѣше?

— Да не хукне пешъ. . .

— Сегичка ще довлѣче фантетата! . .

Кабака треперѣше отъ страхъ и отъ досада. Страхъ го бѣше да му се не струпа пакъ нѣщо върху главата, а досадата идѣше отъ тази нова акция. . .

— Петре! — извика той строго и малко гнѣвно. — Хайде ела си, работа имашъ!

И за да не го закачатъ съ нѣкой въпросъ, той побърза да притвори вратата задъ себе си.